

กฎหมายอาญา

มาตรา 1 - 58 , 107 - 208

(บรรยายครั้งที่ 12)

อ.นวรรตน์ กลิ่นรัตน์

15 สิงหาคม 2563

ม.137 แจ้งเท็จแก่เจ้าพนักงาน

ม.172 แจ้งเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวน

ม.173 มิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แจ้งข้อความแก่พนักงาน
สอบสวน

ม.174 ว.2 แจ้งตาม 172 หรือ 173 เป็นการเพื่อจะแกล้งให้บุคคล
ใดต้องรับโทษหรือรับโทษหนักขึ้น

ม.181 ถ้าการกระทำความผิดตาม ม.174...

(1) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มี
ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไป

(2) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิด ที่มี
ระวางโทษถึงประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

สิทธิผู้ต้องหา

ถ้าแจ้งความในฐานะเป็นผู้ต้องหาได้รับความคุ้มครองตามปวิ.มาตรา 134 เช่นเดียวกับ เรื่องแจ้งความเท็จตามมาตรา 137 ผู้กระทำไม่มีความผิด
ฎ.1093/2522,144/2536,4048/2528 และ 225/2508

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 134 เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเขาหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 134/4 ในการถามค่าให้การผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้
ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า

(๑) ผู้ต้องหา**มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้** ถ้าผู้ต้องหาให้การ ถ้อยคำที่
ผู้ต้องหาให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้

(๒) ผู้ต้องหา**มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการ**
สอบปากคำตนได้

เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ได้ให้จดค่าให้การไว้ **ถ้าผู้ต้องหาไม่**
เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้

ถ้อยคำใดๆ ที่ผู้ต้องหาให้ไว้ต่อพนักงานสอบสวนก่อนมีการแจ้งสิทธิ
ตามวรรคหนึ่ง หรือก่อนที่จะดำเนินการตามมาตรา 134/1 มาตรา 134/2 และ
มาตรา 134/3 จะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของผู้นั้นไม่ได้

เป็นผู้ต้องหาฐานเล่นพนันสลากกินรวบก่อนแจ้งเท็จ

ฎ 225/2508 ร้อยตำรวจตรีกรมลกับพวกได้**จับกุมจำเลย**ในข้อหาเล่นการพนันสลาก
กินรวบ ร้อยตำรวจตรีกรมลตรวจค้นตัวจำเลยได้บัตรรับฝากรถจักรยาน และกระดาษ
พูลสแก๊ปมีเขียนเลข 2 ฉบับ จำเลยได้แจ้งว่าเป็นสลากกินรวบทั้ง 2 ฉบับ และซื้อจาก
โจทก์ ดังนี้ การที่จำเลยแจ้งแก่ร้อยตำรวจตรีกรมล จึงถือได้ว่าจำเลยได้กล่าวในฐานะเป็น
ผู้ต้องหาหรือเสมือนผู้ต้องหา ว่าเล่นการพนันสลากกินรวบ และจำเลยก็น่าจะเข้าใจ
เช่นนั้น การกระทำของจำเลยจึงไม่ใช่เป็นเรื่องแจ้งความเท็จ แต่เป็นการกล่าวเท็จในข้อที่
ถูกเจ้าหน้าที่กล่าวหา จำเลยหา**มีความผิดฐานแจ้งความเท็จไม่**

หลักที่ว่าผู้ต้องหาให้การอย่างไรก็ไม่ผิด
ฐานแจ้งความเท็จมีข้อยกเว้น 2 กรณี

- กรณีแรก ไม่ได้ให้การในฐานะเป็นผู้ต้องหา
แต่ไปให้การฐานะผู้กล่าวหาอีกคดีหนึ่งซึ่งเป็น
ความเท็จ ก็มีความผิดได้เพราะให้การคนละ
ฐานะกัน (ฎ 481 / 2484)

ฎ.481/2484 โจทก์ฟ้องว่าจำเลยสมคบกันใช้หอกมิดไม้ทำร้ายร่างกายนายเล้ง บาดเจ็บสาหัสแล้วจำเลยที่ ๑ บังอาจเอาความเท็จไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ว่า นายเล้ง นายหลายเป็นคนร้ายลักมะม่วงในสวนของจำเลยที่ ๑ จึงขอให้ลงโทษ

ศาลฎีกาเห็นว่าข้อกล่าวหาของจำเลยที่ ๑ ไม่ใช่ข้อกล่าวหาในคำให้การต่อสู้คดีของตน และเมื่อได้ความว่าจำเลยที่ ๑ ได้แจ้งแก่เจ้าพนักงานตำรวจว่านายเล้งนายหลายเป็นคนร้ายลักมะม่วงของตน จนได้มีการสอบสวนขึ้นอีกคดีหนึ่งเช่นนี้คำกล่าวหานั้นก็ เป็นเท็จ จำเลยจึงต้องมีความผิดฐานแจ้งความเท็จด้วยพิพาทษาแก่ให้ลงโทษจำเลย ฐานแจ้งความเท็จตามศาลชั้นต้น

- กรณีที่สอง เป็นกรณีไปให้การก่อนเป็นผู้ต้องหา

ฎ 5346/2540 จำเลยแจ้งข้อความต่อพนักงานสอบสวนขณะปฏิบัติหน้าที่ว่า "ภายหลังเกิดเหตุรถชนกันแล้ว ผู้ขับขี่รถสามล้อเครื่องได้หลบหนีไป" ซึ่งเป็นความเท็จ ความจริงแล้วคนขับรถสามล้อเครื่องยังคงอยู่ในที่เกิดเหตุ การกระทำของจำเลยน่าจะ ทำให้พนักงานสอบสวนเสียหาย แม้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา 134 ผู้ต้องหาจะให้การหรือไม่ให้การเลยก็ได้ แต่ได้ความว่าจำเลยถูกจับเมื่อวันที่ 14 ก.พ. 2539 และถูก กล่าวหาว่าขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนทรัพย์สินผู้อื่นเสียหายไม่หยุดให้ การช่วยเหลือ ไม่แสดงตนและแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ใกล้เคียง และแจ้งข้อความอันเป็น เท็จแก่เจ้าพนักงานซึ่งอาจทำให้ผู้อื่นเสียหาย การที่จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ดังกล่าวตามฟ้องแก่เจ้าพนักงานในวันที่ 7 ก.พ. 2539 จึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็น เท็จเช่นนั้นแก่เจ้าพนักงานก่อนจำเลยถูกสอบสวนว่าได้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก หรือไม่ มิใช่เป็นการให้การของจำเลยในฐานะผู้ต้องหาในความผิด ดังกล่าวต่อพนักงานสอบสวนอันจะทำให้จำเลยไม่มีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็น เท็จแก่เจ้าพนักงานแต่อย่างใด การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานแจ้งข้อความ อันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานตาม ป.อ.มาตรา 137

กฎ 7123/2557 ปวอ.มาตรา 134 วรรคหนึ่งกำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องถาม ชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิดของผู้ต้องหาเป็น ประการแรก ต่อจากนั้นจึงแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่ถูกกล่าวหา แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ รวมทั้งให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและแสดง ข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตน ดังนั้น เมื่อเริ่มทำการสอบสวนพนักงานสอบสวนจึงมี อำนาจสอบถามข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับตัวผู้ต้องหาและผู้ต้องหามีหน้าที่ให้ข้อเท็จจริง เกี่ยวกับตนเอง ตามบทบัญญัติดังกล่าวซึ่งมีสภาพบังคับทางอาญาดังที่บัญญัติไว้ตามปอ มาตรา 367 ภายใต้หลักเกณฑ์ที่พนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อ กล่าวหาและแสดงข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์แก่ตน ตามปวอ มาตรา 134 วรรคสี่ เพื่อให้การสอบสวนดำเนินต่อไปได้อย่างถูกต้องและชอบธรรม ส่วนการถามคำให้การ ผู้ต้องหาอันเป็นอีกขั้นตอนหนึ่งซึ่งปวอ มาตรา 134/4 บัญญัติให้เป็นหน้าที่พนักงาน สอบสวนต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบถึงสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งสิทธิ ในการให้ทนายความหรือบุคคลที่ผู้ต้องหาไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำ

ซึ่งเป็นขั้นตอนเมื่อผ่านการแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาแล้ว ไม่อาจแปลความไปถึงขนาดให้ สิทธิผู้ต้องหาที่จะปฏิเสธอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนเมื่อเริ่มทำการสอบสวน ดังกล่าวข้างต้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า จำเลยแจ้งความเท็จและแจ้งให้ร้อย ตำรวจโทธาตาพนักงานสอบสวนจดข้อความอันเป็นเท็จลงในบันทึกคำให้การของจำเลยซึ่ง เป็นผู้ต้องหาในความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นว่าจำเลยเป็นนายธาดา ซึ่งถึงแก่ความตาย ไปแล้ว หลังจากนั้นเมื่อพนักงานสอบสวนเรียกตัวจำเลยไปสอบถามเนื่องจากจำเลยผิด เงื่อนไขการคุมความประพฤติตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น จำเลยแจ้งความเท็จและ แสดงบัตรประจำตัวประชาชนของนายธาดาเพื่อให้ร้อยตำรวจโทธาตาหลงเชื่อว่าจำเลย เป็นนายธาดา จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการให้การและใช้สิทธิในขั้นตอนการถามคำให้การที่ จำเลยเป็นผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/4 (1) การ กระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดมาตรา 137, 267, 367

มาตรา 367 ผู้ใดเมื่อเจ้าพนักงานถามชื่อหรือ ที่อยู่ เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมายไม่ยอม บอก หรือแกล้งบอกชื่อหรือที่อยู่อันเป็นเท็จ

มาตรา 173 รู้ว่ามีได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแจ้ง
ข้อความแก่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ
สืบสวนคดีอาญาว่าได้มีการกระทำความผิด

องค์ประกอบ

1. รู้ว่ามีได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น
2. แจ้งข้อความเท็จว่าได้มีการกระทำความผิดอาญา

มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น โทกว่าผู้เสียหายร่วมกระทำความผิดด้วย เป็น 172
ฎ 2249/2515 เมื่อนายกวางถูกฆ่าตาย จำเลยได้แจ้งแก่ สตอ.ซ้อนผู้ซึ่ง
ออกไปสืบสวน และได้ให้การแก่ พตต.ไชยวัฒน์พนักงานสอบสวนว่าเห็นนายทวี
ร่วมกับนายสมและนายฮวดฆ่านายกวาง พตต.ไชยวัฒน์จึงจับกุมนายทวีมา
ดำเนินคดี ซึ่งเป็นความเท็จ **ความจริงจำเลยไม่เห็นนายทวี**ร่วมในการฆ่านายกวาง
เลย ความผิดของจำเลยเข้าบทมาตรา 172 เพราะเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ
เกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวน
คดีอาญา การที่จำเลยแจ้งความกล่าวหา เป็นเรื่องมีคนร้ายฆ่านายกวางตายซึ่งได้มี
การกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง หาได้แจ้งความกล่าวหาโดยมิได้มีการกระทำ
ความผิดเกิดขึ้นไม่ ข้อความอันเป็นเท็จนั้นมีเฉพาะตอนที่จำเลยแจ้งว่าจำเลยเห็น
นายทวีเป็นคนร้ายที่ร่วมกระทำความผิดด้วยคนหนึ่งเท่านั้น จำเลยจึงหาที่มีความผิด
ตามมาตรา 173 (ฟ้อง 174 ด้วย แต่ศต.ยกเพราะโจทก์ไม่ได้สืบว่าจำเลยแกล้ง จ.
ไม่อุทธรณ์)

มีการกระทำผิดเกิดขึ้นผิด 172 (ทั้ง ๆ ที่ฝ่ายจำเลยเป็นคนทำ)

ฎ 1275 / 2519 จำเลยฝ่ายเดียวเป็นผู้ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหาย แล้วไปแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนว่าผู้เสียหายใช้มีดแทงพยายามชิงทรัพย์จำเลยโดยผู้เสียหายมิได้กระทำผิด จำเลยมีความผิดฐานพยายามฆ่าและผิดฐานแจ้งความเท็จตามมาตรา 172 อีกกระทงหนึ่ง
(ต้องตอบว่าผิด 174 และ 181(1) ด้วย)

รู้แล้วว่ามีได้มีการฆ่าโคโดยไม่ได้รับอนุญาตผิด 173

ฎ 627/2515 จำเลยและผู้เสียหายมีอาชีพขายเนื้อโคกระบือ วันเกิดเหตุผู้เสียหายไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่ากระบือ จำเลยแจ้งตำรวจว่าเนื้อบนเขียงผู้เสียหายเป็นเนื้อกระบือให้จับผู้เสียหายถ้าไม่จับจะไปเอาตำรวจที่อื่นมาจับเพื่อให้ผู้เสียหายต้องรับโทษ โดยจำเลยรู้ว่าเนื้อดังกล่าวเป็นเนื้อโคซึ่งผู้เสียหายได้รับอนุญาตให้จำหน่าย เช่นนี้ เป็นที่เข้าใจได้ว่าจำเลยประสงค์จะให้เจ้าพนักงานดำเนินคดีกับผู้เสียหายฐานฆ่ากระบือและจำหน่ายเนื้อกระบือโดยไม่ได้รับอนุญาต การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 ซึ่งเป็นบทเฉพาะ ประกอบด้วยเหตุฉกรรจ์ตามมาตรา 174

รู้อยู่แล้วว่าเป็นเช็คที่ไม่มีมูลความผิดผิด 173

ฎ 1088/2536 จำเลยมิได้แลกเช็คจาก ศ. เพียงแต่รับสมอ้าง จึงไม่เป็นผู้ทรงเช็คโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่จำเลยไปแจ้งความแก่พนักงานสอบสวนว่าเป็นผู้ทรง โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นเช็คที่ไม่มีมูลความผิดเพราะโจทก์มิได้ลงวันที่สั่งจ่าย เพื่อให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่โจทก์อันจะแก้งให้โจทก์ต้องรับโทษ จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 173 ประกอบมาตรา 174 วรรคสอง เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 173 ประกอบมาตรา 174 วรรคสอง ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้วย่อมไม่เป็นความผิดตามมาตรา 137 ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก และไม่เป็นความผิดตาม มาตรา 172

รู้อยู่แล้วว่าเขาไม่ได้ลักทรัพย์ตนไป ผิด 173

ฎ 8611/2553 เหตุที่สร้อยคอทองคำพร้อมเครื่องพระเลี่ยมทองคำของจำเลยสูญหายไปเพราะเกิดจากการทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันระหว่างจำเลยกับโจทก์ร่วมและตกไปในคู่น้ำคร่าข้างทาง การที่จำเลยยืนยันข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าจำเลยเห็นโจทก์ร่วมหยิบเอาเศษสร้อยคอทองคำของจำเลยไปและได้แจ้งความแก่พนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีโจทก์ร่วมในข้อหาลักทรัพย์จึงเป็นข้อความอันเป็นเท็จ โดยจำเลยรู้ดีว่ามีได้มีการกระทำผิดในข้อหาลักทรัพย์เกิดขึ้น แต่กลับไปแจ้งความแก่พนักงานสอบสวนดังกล่าวว่าได้มีการกระทำผิดข้อหาลักทรัพย์อันเป็นเท็จดังกล่าวเพื่อให้พนักงานสอบสวนเชื่อว่าได้มีความผิดข้อหาลักทรัพย์เกิดขึ้นเพื่อให้โจทก์ร่วมได้รับโทษ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 มาตรา 174 วรรคสอง ประกอบมาตรา 173 นอกจากนี้ จำเลยยังมีเจตนาแจ้งความเพื่อให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่โจทก์ร่วมอันเป็นการใส่ความโจทก์ร่วมต่อบุคคลที่สามเพื่อให้โจทก์ร่วมถูกดูหมิ่น เกลียดชังและเสียชื่อเสียง การกระทำของจำเลยจึงเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ร่วมอีกด้วย

แจ้งว่ารถถูกคนร้ายชิงทรัพย์ไปเพื่อโกงบริษัทเช่าซื้อ

ฎ.7799/2543 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามป.อ.ม. 173 ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การที่จำเลยรู้ว่ามิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น แต่กลับแจ้งแก่พนักงานสอบสวนว่ามีคนร้ายสองคนร่วมกันชิงทรัพย์รถจักรยานยนต์ที่จำเลยเช่าซื้อมาจากบริษัทเมืองตาก จำกัด ไปเพื่อมิให้บริษัทดังกล่าวยึดรถจักรยานยนต์คืนจากจำเลยเนื่องจากจำเลยค้างชำระค่าเช่าซื้อนั้น นอกจากจะเป็นการกระทำที่มุ่งถึงแต่ประโยชน์ส่วนตนโดยมิได้คำนึงถึงเสียหายของบริษัทที่ให้จำเลยเช่าซื้อรถจักรยานยนต์แล้ว ยังก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการที่ต้องสืบสวนสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดตามจำเลยแจ้งความอีกพฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว

แจ้งเท็จว่ารถยนต์หาย เพื่อไปเคลมประกัน เป็นความผิด 173

ฎ.5584/2543 จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จว่ารถยนต์หาย แล้วนำรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีไปแสดงต่อบริษัทประกันภัย เป็นการกระทำที่มีเจตนาเดียวคือมุ่งหมายเพื่อให้จะได้เงินจากบริษัทประกันภัยเป็นหลัก การกระทำต่าง ๆ ของจำเลยเป็นเพียงวิธีการเพื่อให้ได้รับเงินไปเท่านั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ป.อ.มาตรา 173, 267, 268 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา 173 ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด

แก๊งกล่าวหาว่าในอาคารของบริษัทมี
สิ่งของผิดกฎหมายซุกซ่อนอยู่เป็น ทั้ง ๆ ที่ไม่มี
เป็นความผิดมาตรา 173 ประกอบด้วยมาตรา
174 ว.2 บริษัทเป็นผู้เสียหายได้
(ฎ.1041/2542)

“แจ้งแก่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ”
DSI เป็นพนักงานสอบสวน อนุปช.เป็นผู้มีอำนาจสืบสวน

ฎ. 3014/2560 การให้ถ้อยคำของจำเลยต่อพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ
และอนุกรรมการป.ป.ช.ว่า จำเลยถูกโจทก์ทำร้ายในห้องโดยสารเครื่องบิน
ขนส่งสัมภาระระหว่างถูกควบคุมตัวจากจังหวัดนครราชสีมาไป
กรุงเทพมหานคร อันเป็นเท็จ ทั้งที่จำเลยรู้ว่ามิได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น
เป็นการแจ้งข้อความแก่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงาน ผู้มีอำนาจ
สืบสวนคดีอาญาว่า ได้มีการกระทำความผิดเพื่อจะแก๊งให้โจทก์ต้องรับโทษ
เป็นความผิดตาม ปอ.มาตรา 174 วรรคสองประกอบด้วยมาตรา 173 และเมื่อเป็น
ความผิดเฉพาะแล้ว ก็ย่อมไม่จำเป็นต้องปรับบทความผิดตามมาตรา 137 อัน
เป็นบทบัญญัติว่าด้วยการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานทั่ว ๆ ไปอีก

**มาตรา 174 เหตุฉกรรจ์ของมาตรา 172 , 173 “เพื่อจะแก้งให้
บุคคลใดต้องรับโทษหรือรับโทษหนักขึ้น”**

- ฎ 209 / 2506 ชกกันแล้วอ้างว่าถูกปล้น
- ฎ 589 / 2536 สมัครใจร่วมเพศ แล้วอ้างว่าถูกข่มขืน
- ฎ 1424/2554 ลงลายมือชื่อไว้จริง แต่อ้างว่ามีผู้ปลอมลายมือชื่อ

คดี “ชิงซอง” ต่อยกันแล้วกล่าวหาว่าเขาปล้น 174 + 181(1)

ฎ 209/2506 จำเลยเกิดปากเสียงกับนายชิงซองแล้วถูกนายชิงซองชกตอยเอา แต่จำเลยกลับนำความไปแจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่ามีนักเลง 3 คนกลุ่มรวมทำร้ายจำเลย โดยคนหนึ่งใช้ไม้ตี คนหนึ่งถือคอกอีกคนหนึ่งล้วงเอาเงินในกระเป๋าเสื้อไป 300 บาท ซึ่งเป็นความเท็จ การกระทำของจำเลยเช่นนี้ย่อมเป็นการแก้งจะให้นายชิงซองต้องรับโทษหนักขึ้นและเป็นการกล่าวหาว่านายชิงซองกระทำผิดฐานปล้นทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี การกระทำของจำเลยจึงมีความผิดตามปอ มาตรา 174 ประกอบด้วยมาตรา 181 (1)

(น่าจะต้องอ้าง 172 ด้วยเพราะมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นแล้ว แม้ในย่อฎีกาไม่ได้กล่าวไว้)

สมัครใจร่วมเพศ แล้วกล่าวหาว่าเขาข่มขืน 174 + 181 (1)

ฎ 589/2536 ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่า โจทก์ร่วมข่มขืนกระทำชำเราจำเลย รูปคดีมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่าจำเลยกับโจทก์ร่วมร่วมประเวณีกันโดยสมัครใจ เมื่อจำเลยรู้อยู่แล้วว่าโจทก์ร่วมมิได้ข่มขืนกระทำชำเราจำเลย แต่ไปแจ้งความ ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่โจทก์ร่วม โดยกล่าวหาว่าโจทก์ร่วม ข่มขืนกระทำชำเราจำเลยการกระทำของจำเลยจึงเป็นการแจ้งข้อความอัน เป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนเพื่อจะแกล้งให้โจทก์ร่วม ต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 174 วรรคสอง, 181(1) (น่า จะต้องอ้าง 173 ด้วย เพราะไม่ได้มีความผิดเกิดขึ้น แม้ในฎีกาย่อไม่ได้กล่าว ไว้)

ตัวอย่างผิด 173 แต่ไม่ผิด 174 ว.2

ฎ 1424/2554 จำเลยทราบว่ายามีชื่อที่จำเลยอ้างว่าปลอม ความจริง เป็นลายมือชื่อของจำเลยซึ่งลงชื่อไว้ มิใช่ลายมือชื่อปลอม การที่จำเลยแจ้ง ว่ามีการปลอมลายมือชื่อจึงเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิด ทางอาญาแก่พนักงานสอบสวนโดยรู้อยู่แล้วว่ามีได้มีการ กระทำความผิดเกิดขึ้น อันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 173 และเมื่อจำเลยเอาความเป็นเท็จฟ้อง โจทก์ต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการฟ้องเท็จ อันเป็นความผิดตามม.175 อีกกระทงหนึ่ง ส่วนความผิดตามม.174 ว.2 ฟ้อง โจทก์มิได้บรรยายว่าจำเลยแจ้งความเท็จเพื่อจะแกล้งให้โจทก์ต้องรับโทษ จำเลยมิได้ยืนยันว่าผู้ที่ปลอมเอกสารคือโจทก์ โดยจำเลยแจ้งความเพียงว่า จำเลยสงสัยโจทก์ ยังไม่พอฟังว่าจำเลยมีเจตนาแกล้งให้โจทก์ต้องรับโทษ ไม่ อาจเป็นความผิดตามมาตรานี้

ผิดสำเร็จเมื่อพนักงานสอบสวนได้ทราบข้อความ ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่

ฎ.1076/2551 มีคนรายนำสารพิษเจือปนในน้ำดื่มที่บริษัทจัดไว้ให้แก่พนักงาน มีพนักงาน 4 คน ดื่มน้ำแล้วอาเจียนอย่างรุนแรง จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาต่อพนักงานสอบสวนและเป็นการแจ้งโดยมีเจตนาที่จะแกล้งให้นายจักษุราชและนายธงชัยได้รับโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและเอาของมีพิษหรือสิ่งอื่นที่น่าจะเป็นอันตรายแก่สุขภาพเจือลงในน้ำที่มีอยู่หรือจัดไว้เพื่อประชาชนบริโภค การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ปอ.ม.172 และ ม.174 ว.2 และความผิดดังกล่าวเป็นความผิดสำเร็จ เมื่อพนักงานสอบสวนทราบข้อความที่จำเลยแจ้ง พนักงานสอบสวนจะทราบว่าข้อความที่จำเลยแจ้งเป็นความเท็จหรือไม่ คดีที่ผู้ต้องหาถูกฟ้องว่ากระทำความผิดเนื่องจากการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จของจำเลยนั้น ศาลจะมีคำพิพากษาอย่างไร และถึงที่สุดแล้วหรือไม่ หาใช่ข้อสำคัญไม่

สมัย 60 ปี 2550

คำถาม นายเอกกับนายตันเป็นคนไทยได้รับทุนรัฐบาลไทยไปศึกษาต่อ ณ ประเทศอินเดียด้วยกัน ขณะที่อยู่บริเวณท้องผู้โดยสารขาออกที่สนามบินประเทศอินเดีย เพื่อจะเดินทางกลับมาเยี่ยมญาติที่ประเทศไทย นายเอกชื่อของที่สนามบินจนเงินหมดจึงขอยืมเงินนายตันเพื่อเสียภาษีสนามบิน นายตันไม่ให้จึงเป็นปากเป็นเสียงกัน ในขณะนั้นเองนายเอกถือโอกาสล้วงเอาเงินจากกระเป๋าเสื้อนายตันไปห้าพันบาท นายตันโกรธนายเอกมาก ครั้นนายเอกนายตันเดินทางกลับถึงประเทศไทย นายตันยังไม่หายโกรธจึงไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนกองปราบปรามว่านายเอกใช้กำลังทำร้ายชกต่อยตนจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายแล้วในทันทีทันใดนั้นได้ลักเอาเงินของตนไปห้าพันบาทที่สนามบินประเทศอินเดีย อันเป็นความผิดฐานชิงทรัพย์

ให้วินิจฉัยว่า นายเอกและนายตันมีความผิดฐานใด และรับโทษในราชอาณาจักรได้หรือไม่

คำตอบ นายเอกคนไทยล้วงเอาเงินจากกระเป๋าเสื้อของนายต้นคนไทย
ที่ไปด้วยกันที่ประเทศอินเดีย เป็นการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์นอก
ราชอาณาจักร เมื่อนายเอกซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดเป็นคนไทย และนายต้น
ผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน นายเอกจึงต้องรับโทษภายใน
ราชอาณาจักรตาม ปอ.มาตรา 8 (ก) (8)

ส่วนการที่นายต้นไปแจ้งความร้องทุกข์ดังกล่าว เป็นการแจ้งข้อความ
อันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาเพื่อจะเกลี้ยให้นายเอกต้องรับโทษใน
ความผิดฐานชิงทรัพย์ซึ่งหนักขึ้นกว่าความผิดฐานลักทรัพย์ ซึ่งหนักขึ้นกว่า
ความผิดฐานลักทรัพย์ นายต้นจึงมีความผิดตามมาตรา 172, มาตรา 174
วรรคสาม และเมื่อความผิดฐานชิงทรัพย์ที่นายต้นกล่าวหาว่านายเอกกระทำความ
อัตรโทษจำคุกขั้นต่ำตั้งแต่สามปีขึ้นไป นายต้นจึงมีความผิดตามมาตรา
181(1) ด้วย ซึ่งความผิดเหล่านี้นายต้นต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามมาตรา
4 วรรคแรก

เท็จ

(1) มาตรา 175 ผู้ใดเอาความเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญา
หรือว่ากระทำความผิดอาญาแรงกว่าที่เป็นความจริง

(2) มาตรา 177 ผู้ใดเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล ถ้าความ
เท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำในการพิจารณาคดีอาญา

(3) มาตรา 180 ผู้ใดนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณา
คดี ถ้าเป็นพยานหลักฐานในข้อสำคัญในคดีนั้น

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำในการพิจารณาคดีอาญา

(4) มาตรา 179 ผู้ใดทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อให้พนักงานสอบสวนหรือ
เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาเชื่อว่าได้มีความผิดอาญาอย่างใดเกิดขึ้น
หรือเชื่อว่าการผิดอาญาที่เกิดขึ้นร้ายแรงกว่าที่เป็นความจริง

มาตรา 175 ฟ้องเท็จ

ผู้ใดเอาความเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำ
ความผิดอาญาหรือว่ากระทำความผิดอาญาแรงกว่าที่เป็น
ความจริง

ความผิดเกิดขึ้นที่ฟ้องคดี แม้ศาลไม่รับฟ้องก็ถือว่าเป็นฟ้องแล้ว
(ฎ.15232/2553)

แม้บรรยายไม่ครบองค์ ประกอบความผิดถือว่าเป็นฟ้องเท็จได้
(ฎ.161/2505)

แม้ศาลยกฟ้องชั้นไต่สวนมูลฟ้องก็ถือว่าผิดฐานฟ้องเท็จแล้ว
(ฎ.1007/2524, 5558/2534) การถอนฟ้องในระหว่างชั้นไต่สวนมูลฟ้องคงเป็น
เหตุให้ศาลใช้ดุลพินิจกำหนดโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือจะไม่ลงโทษ
เลยก็ได้ตาม ป.อ. มาตรา 176 (ฎ 15243/2557)

การเป็นโจทก์ร่วมกับอัยการ ถ้าข้อความ ในคำฟ้องเป็นเท็จและโจทก์
ร่วมรู้ว่าข้อความในฟ้องของพนักงานอัยการเป็นเรื่องเท็จ โจทก์ร่วมย่อมจะผิดฐาน
ฟ้องเท็จ (ฎ 3887/2533)

คนนำสัญญาผู้ปลอมไปฟ้อง: ผิดทั้งปลอม ฟ้องเท็จ เบิกความเท็จ และนำสืบเท็จ

ฎ.8902/2552 เมื่อโจทก์ร่วมมิได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินกับ บ. แต่จำเลยจัดให้ บ. และ ฝ. ลงชื่อในสัญญากู้ยืมเงินโดยปลอมลายมือชื่อโจทก์ร่วม จึงเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้ปลอมสัญญากู้ยืมเงิน การที่จำเลยยื่นฟ้องโจทก์ร่วมโดยระบุว่าโจทก์ร่วมออกเช็คชำระหนี้เงินกู้ยืมถึงกำหนดชำระและบังคับได้ตามกฎหมายจึงเป็นฟ้องเท็จ เพราะการกู้ยืมเงินไม่ได้มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อโจทก์ร่วม จึงไม่สามารถฟ้องร้องบังคับคดีได้ เมื่อจำเลยเบิกความยืนยันและอ้างส่งหนังสือสัญญากู้ยืมเงินปลอมเป็นพยานต่อศาล จึงเป็นความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จด้วยความผิดตามมาตรา 265 และ 268 ประกอบมาตรา 265 ต้องลงโทษตามมาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 ตามมาตรา 268 วรรคสอง แต่ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบมาตรา 265 มาตรา 177 วรรคสอง และมาตรา 180 วรรคสอง เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท มาตรา 177 วรรคสองและมาตรา 180 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระวางโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษตามมาตรา 180 วรรคสอง

แต่ถ้าเขาฟ้องตามสัญญาที่จริง ไปแจ้งความ ฟ้อง และเบิกความว่าเขาปลอม ผิดทั้งแจ้งความเท็จ ฟ้องเท็จ และเบิกความเท็จ

ฎ. 3887/2533 โจทก์กรอกข้อความในสัญญาผู้และสัญญาค้ำประกันจนเรียบริ้อยแล้ว จึงให้จำเลยที่ 1 ลงชื่อในช่องผู้กู้ จำเลยที่ 1 แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนว่าโจทก์ปลอมเอกสารสัญญาผู้และสัญญาค้ำประกันเป็นเหตุให้โจทก์ถูกจับกุม เมื่อสัญญาผู้และสัญญาค้ำประกัน ไม่ใช่เอกสารปลอม จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงานและการที่จำเลยที่ 1 เข้าเป็นโจทก์ร่วมในคดีอาญาซึ่งอัยการฟ้องโจทก์ในข้อหาปลอมและใช้เอกสารปลอม โดยบรรยายฟ้องว่าโจทก์ปลอมเอกสารสัญญาผู้และสัญญาค้ำประกัน เมื่อเอกสารดังกล่าวไม่ใช่เอกสารปลอม ฟ้องดังกล่าวจึงเป็นเท็จ จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานเอาความอันเป็นเท็จฟ้องโจทก์ต่อศาลว่ากระทำผิดอาญา และการที่จำเลยที่ 1 เข้าเบิกความในคดีอาญาดังกล่าวว่าจะลงชื่อในสัญญาผู้ และสัญญาค้ำประกัน นั้น เอกสารยังไม่มี การกรอกข้อความใด ๆ และเป็นกรอกและค้ำประกันเงิน 20,000 บาท ไม่ใช่ 90,000 บาท โจทก์มาเติมข้อความภายหลัง เช่นนี้ จึงเป็นการเบิกความอันเป็นเท็จในกรณีพิจารณา คดีอาญาต่อศาล และความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานเบิกความเท็จ